

Dmitrij Trenin: Rok 2023 bude pro Rusko rokem zlomu

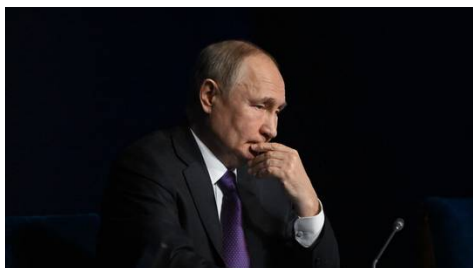
RT rt.com/russia/570064-russias-foreign-policy-2023

19. ledna 2023, 12:52

Domov Rusko a FSU

Zatímco Západ hází na Moskvu celý šmejdl, největší země světa čelí okamžiku pravdy

***Dmitrij Trenin** je profesorem výzkumu na Vysoké škole ekonomické a vedoucím výzkumným pracovníkem Institutu světové ekonomiky a mezinárodních vztahů. Je také členem ruské rady pro mezinárodní záležitosti.*

Předpovídat průběh politických událostí v obzvláště nestálých obdobích, jako je to, do kterého jsme vstoupili před rokem, je nevděčná a nesmyslná snaha. Přesto je v takové době potřeba i příležitost získat hlubší pochopení hlavních trendů utvářejících svět. Tento stručný přehled je pokusem identifikovat hlavní směr vývoje Ruska na mezinárodní scéně a jeho vztahy s klíčovými hráči v nadcházejícím roce.

Ukrajina

Čím déle konflikt na Ukrajině trvá, tím více připomíná nekompromisní konfrontaci mezi Ruskem a západními zeměmi orientovanými na USA. Eskalace nepřátelství je i nadále dominantním trendem. Sázky jsou extrémně vysoké pro všechny strany, ale pro Moskvu ještě více než pro Spojené státy nebo západní Evropu. Pro Rusko je konflikt nejen otázkou vnější bezpečnosti a jeho místa ve světě, ale také otázkou vnitřní stability, včetně

soudržnosti jeho politického režimu a budoucnosti ruské státnosti. Po částečné mobilizaci loni na podzim se bojové operace na Ukrajině začaly podobat něčemu daleko širšímu. To, co začalo jako „zvláštní vojenská operace“, se může stát „vlasteneckou válkou“.

[Přečtěte si více](#)

[Viktor Medvedčuk: Totální západní podpora Zelenskému nám říká, že USA a NATO nechtějí mír na Ukrajině](#)

Všechny konflikty nakonec skončí v důsledku dohod. Výše uvedené okolnosti však téměř znemožňují uzavření mírové dohody nebo dokonce stabilního příměří podobného korejské dohodě z 50. let. Problém je, že maximální ústupky Washingtonu jsou na hony vzdáleny minimálním cílům Moskvy. Cílem USA je vyloučit Rusko z řad velkých světových mocností, iniciovat změnu režimu v Moskvě a připravit Čínu o důležitého strategického partnera. Její strategií je vyčerpat ruskou armádu na bitevní frontě, otrást společnost, podkopat důvěru lidí v úřady a nakonec přimět Kreml, aby se vzdal. Pokud jde o Rusko, má zdroje a moc na to, aby tyto plány využilo a dosáhlo svých cílů tak, aby se v budoucnu vyhnulo dalšímu ozbrojenému konfliktu. v roce 2023

Západ

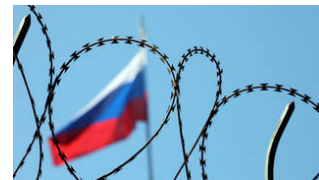

Ukrajinský konflikt byl dosud zástupnou válkou mezi Ruskem a NATO. Rostoucí počet západních zemí, které se zapojují do konfliktu a usilují o „strategickou porážku“ Ruska, však může vést k přímému střetu mezi ozbrojenými silami Ruska a západními vojenskými jednotkami. Pokud se tak stane, ukrajinský konflikt se změní ve válku Rusko-NATO. Taková situace s sebou nevyhnutelně nese jaderné riziko. To je dále umocněno skutečností, že kyjevské úřady mohou ze zoufalství vyprovokovat vojenský blok vedený USA, aby přímo vstoupil do konfliktu.

I když se však čelní srážce vyhne, celkové nepřátelství Západu vůči Rusku bude dále růst. Ekonomické vztahy mezi Ruskem a západní Evropou, které posledně jmenovaná v loňském roce sabotovala i přes evidentní „sebevraždu“ takového jednání, se budou nadále zhoršovat.

Přečtěte si více

Ivan Timofeev: Proč nové protiruské sankce Západu nebezpečně mění hru

Západoevropské země se nadále izolují od Ruska, považují ho za přímou hrozbu a využívají tuto „hrozbu“ k posílení vnitřní soudržnosti svého vlastního bloku. Již více než půl století je „evropská bezpečnost“ bezpečným přístavem pro mezinárodní diplomacii a mantrou zahraniční politiky. Nyní však Západoevropané zahodili pero a chopili se meče – přesněji řečeno dělostřeleckých systémů.

Ukrajina je v současnosti nejvýznamnější bitevní frontou mezi Ruskem a Západem, nikoli však jedinou. Čelo konfrontace se táhne na sever přes Bělorusko, Kaliningrad a Baltské moře do Arktidy a na jih přes Moldavsko, Černé moře, Zakavkazsko, Kazachstán a Střední Asii. Zvláště důležité jsou v roce 2023 Kazachstán a Arménie, kde Západ aktivně podporuje protiruské nacionalistické mocnosti, a Moldavsko a Gruzie, kde se snaží znovu rozdmýchat staré konflikty a otevřít vedle ukrajinské „druhou frontu“.

V rusko-amerických vztazích byl dialog již dlouho nahrazen hybridní válkou. A Ukrajina je jen jedním směrem, i když nejnápadnějším, kterým se toto zúčtování ubírá. Cílem Washingtonu je aktivně demonstrovat svou globální dominanci a je ochoten za tímto účelem podniknout vážné a riskantní kroky. Moskva není hlavním soupeřem Washingtonu, ale je třeba jej nejprve sundat. Americká zahraniční politika je nemilosrdná k soupeřům, odpůrcům i spojencům a Rusko se může spolehnout pouze na svou vlastní sílu, která Američany zadržuje.

Před prezidentskými volbami v USA v roce 2024 se politické boje podle očekávání vystupňují. Republikáni, kteří nedávno převzali kontrolu nad Sněmovnou reprezentantů, budou pravděpodobně požadovat větší odpovědnost za finanční prostředky přidělené Ukrajině. Tyto velkorysosti mohou být také poněkud sníženy. Přesto většina republikánů sdílí názory administrativy prezidenta Joea Bidena ohledně Ukrajiny i Ruska, takže změna americké politiky ve prospěch Moskvy zůstává vysoce nepravděpodobná.

Ve vztazích mezi Japonskem a Ruskem je spolupráce navázaná bývalým premiérem Šinzó Abem nahrazena nepřátelstvím z dob studené války. Na rozdíl od západní Evropy není Japonsko ochotno přerušit energetické vazby s Ruskem. Ale oživení aliance mezi Japonskem a Spojenými státy, spolu s posilováním vojensko-politických vazeb mezi Ruskem a Čínou a rostoucím napětím na Korejském poloostrově, to vše signalizuje návrat ke staré konfrontaci s Ruskem, Čínou a Severní Koreou. straně a Spojenými státy, Japonskem a Jižní Koreou na straně druhé.

[Přečtěte si více](#)

Americko-ruská kontrola jaderných zbraní se stala rukojmím konfliktu na Ukrajině – zde je důvod, proč je tak nebezpečná

Východ

Za současných okolností zůstává Bělorusko jediným absolutním spojencem Ruska. Moskva zároveň udržuje partnerské vztahy s několika národy, jejichž význam v poslední době výrazně vzrostl. Jsou to především velké světové velmoci Čína a Indie; regionální hráči Brazílie, Írán, Turecko a Jižní Afrika; a země Perského zálivu – především Saúdská Arábie a Spojené arabské emiráty. Tyto země se spolu s desítkami dalších nepřipojily k západním sankcím proti Rusku a nadále zůstávají partnery Moskvy. Asijské, africké a latinskoamerické země, které existují ve finančním impériu Washingtonu a které jsou v Rusku stále častěji nazývány „světovou většinou“, jsou však nuceny zvážit dopad sekundárních amerických sankcí.

To je patrné v případě Číny. Návrh rusko-čínského partnerství „bez hranic“ demonstruje ochotu obou světových mocností rozvíjet hloubkovou spolupráci ve všech oblastech. Navzdory značnému úsilí Washingtonu využít ukrajinský konflikt k sabotáži čínsko-ruských vztahů, ekonomické a vojenské vazby mezi Pekingem a Moskvou sílí. Slíbená návštěva čínského vůdce Si Ťin-pchinga v Rusku plánovaná na jaro 2023 je důkazem pokračujícího sbližování.

Obě strany přitom jednájí v souladu se svými národními zájmy. Pro Rusko jsou v současnosti protivníkem Spojené státy. Pro Čínu je to ale pouze rival a potenciální soupeř. To nestačí k vytvoření vojenské aliance mezi Moskvou a Pekingem. Čína si přirozeně váží svých ekonomických zájmů na amerických a evropských trzích a Peking může změnit názor ve prospěch vojenské aliance, pouze pokud se Washington stane jejím nepřítelem. Jen kvůli Rusku není Čína ochotna k tomuto kroku přistoupit.

Ruský prezident Vladimir Putin a čínský prezident Si Ťin-pching ©
Kenzaburo Fukuhara - Pool / Getty Images

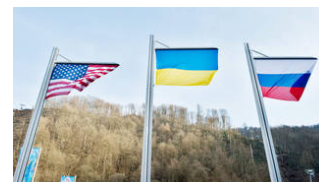
Problémy jsou také kolem vztahů Ruska s Indií. Stejně jako Peking je i Nové Dillí strategickým partnerem Moskvy. Se svým ambiciózním cílem dosáhnout v současné dekádě velkého ekonomického skoku má Indie zvláštní zájem na ekonomické a technologické spolupráci s USA, EU a Japonskem. Nové Dillí navíc vidí Peking jako svého hlavního rivala a potenciální vojenskou hrozbu: doutnající konflikt na hranici mezi dvěma nejlidnatějšími asijskými státy se občas rozhořívá. Kromě členství v BRICS a SCO je Indie členem skupiny Quad, kterou USA považují za protičínskou alianci.

Za takových podmínek bude muset Rusko v roce 2023 rozhodně posílit své pozice v Indii. To zahrnuje aktivní spolupráci s místními elitami, vysvětlování ruské zahraniční politiky a čelit pokusům o její překrucování ze strany západních médií (které používá indický tisk jako hlavní referenci) hledání a rozvíjení nových příležitostí pro hospodářskou, technologickou a vědeckou spolupráci a povzbuzování

produktivní spolupráce prostřednictvím mezinárodních fór a dalších platforem. V opačném případě bude mít postoj „jít s proudem“ v rusko-indických vztazích za následek odklon Indie od Moskvy.

Přečtěte si více

Sergey Poletaev: Rusko, Ukrajina, EU a USA mají něco společného – jejich iluze byly zničeny v roce 2022

Írán se loni stal jedinou zemí, která Rusku dodala vlastní zbraňové systémy. Teherán zároveň vstoupil do procesu vstupu do Šanghajské organizace spolupráce (SCO). Severojižní dopravní koridor spojující Rusko se státy Perského zálivu, Indií a jižní Asii nabyl zvláštního významu v rámci západních sankcí. Loni se také konečně ukázalo, že íránská jaderná dohoda nebude prodloužena. To znamená pozastavení a možná i ukončení více než půl století trvající spolupráce mezi Ruskem a Spojenými státy v oblasti nešíření jaderných zbraní.

V roce 2023 se Rusko a Írán budou dále sbližovat. Na ruské straně to bude vyžadovat vypracování stručnější a aktivnější strategie vůči blízkovýchodnímu státu.

Vztahy Moskvy s Teheránem přímo ovlivňují její vztahy s arabskými národy a Ankarou. Region je pozoruhodný tím, že má několik mocenských center. Politika arabských zemí Perského zálivu (zejména Saúdské Arábie a Spojených arabských emirátů) se stává stále více vektorovou. Už se nezaměřují pouze na USA a rozvíjejí vztahy s Ruskem a Čínou. V příštím roce bude tento trend pravděpodobně pokračovat a sílit. Poté, co v roce 2019 navrhla koncepci regionální bezpečnosti v oblasti Perského zálivu, mohla by Moskva v roce 2023 zintenzívnit své úsilí a usnadnit dialog mezi Íránem a jeho jižními sousedy.

V roce 2023 uplyne sté výročí vyhlášení Turecké republiky a budou se konat prezidentské volby. Pro Rusko a jeho zahraniční politiku význam Turecka v posledních letech dramaticky vzrostl. V důsledku syrské války, druhé karabašské války, ukrajinského konfliktu a zhroutení normálních vztahů mezi Ruskem a západní Evropou se Turecko proměnilo v dopravní, logistický a plynárenský uzel mezi Ruskem a euroatlantickým světem.

Turecký prezident Recep Tayyip Erdogan a ruský prezident Vladimir Putin © Murat Kula / agentura Anadolu prostřednictvím Getty Images

Turecká opozice je odhodlána ukončit více než 20letou politickou vládu Recepta Tayyipa Erdogana, který se hodlá ucházet o další (podle něj konečné) prezidentské období. Nebudeme předpovídat nadcházející volby, ale pouze poukážeme na trend, že se Turecko z regionální velmoci proměňuje ve významného nezávislého hráče s globálními ambicemi. Díky tomu je Ankara pro Moskvu nepostradatelným, i když náročným partnerem.

[Přečtěte si více](#)

Fjodor Lukjanov: Proč je rusko-ukrajinský konflikt existenční pro obě strany

Blízké sousedy

V neposlední řadě jsou to vztahy Ruska s jeho bezprostředními sousedy. Tento trend vystoupil do popředí v roce 2022 a má pokračovat. V nadcházejícím roce bude hlavní prioritou Ruska dosažení průlomu a nakonec vítězství na Ukrajině. Bělorusko zůstane nejbližším spojencem a partnerem Ruska. Největší riziko přitom představuje nárůst etnického nacionalismu v Kazachstánu a potenciální neshody ve vztazích mezi Moskvou a Astanou.

Mezi další hrozby může patřit moldavský pokus o spolupráci s Kyjevem a Západem na řešení konfliktu v Podněstří; potenciální obnovení nepřátelství mezi Arménií a Ázerbájdžánem; další propuknutí hraničního sporu mezi Kyrgyzstánem a Tádžikistánem a problémy vnitřní destabilizace v sousedních zemích.

Na druhé straně se pod vlivem loňských gigantických geopolitických, strategických a geoekonomických posunů ukázalo, že potřebujeme zásadně odlišnou úroveň hospodářské a vojensko-politické spolupráce v rámci Euroasijské hospodářské unie (EAEU) a Organizace smlouvy o kolektivní bezpečnosti (ODKB). Stojí za zmínku, že v obou aspektech vypadá spolupráce mezi Ruskem a Uzbekistánem obzvláště slibně. Je jasné, že v podmínkách bezprecedentního geopolitického napětí podél celého obvodu nových postsovětských hranic Ruska bude muset Moskva investovat mnohem více pozornosti, porozumění a úsilí, aby sklidila výsledky. To se stane jednou z klíčových výzev pro ruskou zahraniční politiku v roce 2023.

Tento článek byl poprvé publikován na [Profile.ru](https://profile.ru)

ANALÝZA

Tento příběh můžete sdílet na sociálních sítích:

Sledujte dál RT

